

Jonathan Kellerman
De mysterieuze vrouw

2013
Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

L.A. verbergt het verleden als een voortvluchtige crimineel.

Misschien was het wel daarom dat niemand protesteerde toen het oordeel werd geveld dat de ondergang van het Fauborg betekende.

Ik woon in een *company town*, een stad die bestaat bij de gratie van een fabriek, en in deze fabriek produceren ze illusies. In het parallelle universum dat wordt geregeerd door psychopaten die films maken, is communicatie een flitsende uitwisseling van oneliners, wint de scalpel het van genetica, en is bestendigheid een doodzonde omdat het de opnamen vertraagt.

In L.A. stonden ooit meer victoriaanse herenhuizen dan in San Francisco, maar L.A. riep de sloopkogel te hulp. Al dat vakwerk maakte in de jaren dertig plaats voor bungalows, die in de jaren vijftig moesten wijken voor drive-inwoningen, die het op hun beurt moesten afleggen tegen gigantische slaapdozen voor volwassenen, met muren waar een peuter moeiteloos met zijn knuistje een gat in slaat.

Cultuurbeschermers proberen de erosie een halt toe te roepen, maar strijden uiteindelijk voor verloren zaken als tankstations en verlopen motels. Geld gaat van hand tot hand, bestemmingsplannen worden tactisch

bijgesteld, en juweeltjes als het Ambassador Hotel verdwijnen als met botox platgespoten rimpels. Het Fauborg Hotel was het Ambassador niet, maar bezat niettemin een eigen charme. Het oogde met zijn drie verdiepingen koloniale baksteen zwaarmoedig in een rustig huizenblok aan Crescent Drive in Beverly Hills, ingeklemd tussen een verzorgingshuis en een stomerij. Slechts een klein eindje lopen, maar lichtjaren verwijderd van de postmoderne cafés aan Canon Drive en de koopwoede op Beverly en Rodeo. Het Fauborg kwam in weinig reisgidsen voor, maar er waren weinig hotels in de stad met een hogere bezettingsgraad. Het was gebouwd in 1949 door Marcel Jabotinsky, een Fransman die de Holocaust had overleefd. Hij had in het ontwerp de villa's nagebootst die hem als tiener hadden gefascineerd in Amerikaanse films. Zijn eerste gasten waren andere naoorlogse vluchtelingen geweest die rust en vrede zochten. Datzelfde verlangen naar geborgenheid was door de jaren heen kenmerkend gebleven voor de clientèle, die bestond uit de elegante grootouders van de postmoderne leeghoofden, en die zeldzame Amerikaan die bereid is om glitter en scherpstijperij en vermoeide ironie in te ruilen voor een goede nachtrust. Ik kende het Fauborg omdat ik er kwam om iets te drinken. De lounge achterin was klein. Het was er donker zonder bedoelingen, de lambrisering was van kwartiers

gezaagd eiken finer. Aan de wand hingen tweederangs romantische landschappen uit de school van Barbizon. De tachtig jaar oude bultenaar achter de bar brouwde de beste Sidecar in heel L.A. en Robin houdt van Sidecars. Achter de grote zwarte Steinway links in de hoek kon je allerlei pianisten aantreffen, voornamelijk voormalige studiomuzikanten met pensioen. Ze voegden zich onder alle omstandigheden naar het plezierige geroezemoes en het harmonische tinkelen van kristallen glazen. Het personeel was alert, maar niet opdringerig, hapjes waren redelijk, en als je het etablissement verliet, had je het gevoel dat je verkwikt was.

Robin en ik brachten er veel zondagavonden door in een zitje achterin, met gebarsten leren bekleding. We hielden elkaars hand vast, knabbelden op toastjes en zogen Gershwin op.

Op een zaterdagochtend in het voorjaar leverde Robin een nieuwe gitaar af bij een oude rocker die in de Beverly Hills Flats woonde, en op weg daar naartoe kwam ze langs het Fauborg. Een bord dat was opgehangen boven het waaivormige bovenlicht kondigde het einde aan:

MORGEN LAATSTE AVOND

NEEM SAMEN MET ONS AFSCHIED

WIJ DANKEN U VOOR DE MOOIE JAREN

de familie Marcel Jabotinsky

Robin had er niet vreemd van moeten opkijken. Een week eerder hadden we een Thais restaurant opgezocht waar we al meer dan vijf jaar heerlijk hadden gegeten, en troffen niet meer aan dan een bouwput achter een hooghek. Een maand daarvoor was ze een oude schoolvriendin tegengekomen en had ze gevraagd hoe het met haar man ging.

‘Welke?’

‘Jeff.’

De vrouw had gelachen. ‘Jeff is verleden tijd, schat. Cliff is minder lang geleden, maar toch.’

Stad van de papieren zakdoekjes.

Robin zei: ‘Weinig keus, hè? Je neerleggen bij het onvermijdelijke of een heleboel sentimentele nostalgie riskeren.’

We zaten op de bank in de woonkamer met Blanche, onze kleine Franse bulldog, die zich tussen ons in had gewurmd en het gesprek volgde als de bal bij een tenniswedstrijd.

Ik zei: ‘Ik wil er sowieso wel heen.’

Ze trok aan een pijpenkrul en liet hem terugspringen. ‘Ach, verdorie, ik krijg nooit meer zo’n goede Sidecar, en het is een goed excuus om weer eens een jurk aan te trekken.’

‘Dan trek ik een pak aan.’

‘Dat mag ik wel, schat, als jij een pak aantrekt. Maar niet dat zwarte pak. Laten we de schijn ophouden dat het geen begrafenis is.’

Wisten wij veel.

Hoofdstuk 2

We arriveerden om negen uur. Achter het waaiervenster brandde zwakjes licht.

Crescent Drive was uitgestorven, op één enkele man na die met een walkietalkie tegen een parkeermeter leunde even voorbij het hotel. In de dertig, lang, breed, kortgeknipt gelig haar. Hij nam ons in een fractie van een seconde op door tot spleetjes toegeknepen ogen en concentreerde zich toen weer op het bestuderen van de lege straat.

Zijn pak was zwart en het plooiden zich ongemakkelijk om zijn omvangrijke gestalte. Een interessante bobbel deed het borstzakje opbollen, een spiraalvormig snoer liep van een oortje en verdween onder zijn kraag.

Robin fluisterde: ‘Als iemand serieus bewaking nodig heeft, waar zijn dan de paparazzi?’

Ik zei: ‘Goede vraag. Ze komen als strontvliegen af op het eerste teken van moreel verval.’

‘Soms worden de strontvliegen vertroeteld als huisdieren. Ik heb eens een mandoline afgeleverd bij Bite en ik zat bij hem in de keuken terwijl zijn agent de paparazzi belde om te laten weten waar De Ster zou gaan lunchen.’

Om de een of andere reden keek ik om naar meneer Zwartpak. Zijn hoofd schoot terug in de oude stand om het trottoir te onderzoeken. Hij had naar ons staan

kijken. Ondanks de bestudeerde onverschilligheid hield hij zijn schouders gespannen, oogde hij versteender dan de vier presidenten van Mount Rushmore. Onze aarzeling moet te lang hebben geduurd, want hij keerde zich half in onze richting en begon te starren. Robin glimlachte en wapperde met haar vingers naar hem. Haar wilde krullen glansden koperkleurig in het maanlicht, haar jurk oogde als een zwarte tulp, boven rode naaldhakken.

Meestal heeft dat wel effect.

Zwartpak vormde geen uitzondering op de regel en glimlachte terug. Toen verstrakte hij en richtte hij zich weer op het plaveisel.

Robin zei: 'Blijkbaar kan ik het niet meer.'

'Het is een robot.'

'Ik heb nooit problemen gehad met machines.'

Toen we de bronzen deur naar de lobby van het Fauborg openduwden, kwamen we in een roetige duisternis, die de damastpruimkleurige vloerbedekking een modderig aanzien gaf. Al het meubilair was verdwenen, er stond niemand achter de balie, op de muren was aan grauwe rechthoeken te zien waar de schilderijen hadden gehangen.

Eén ding was niet veranderd: de vertrouwde mengeling van geuren van gebraden vlees, ontsmettingsmiddelen en Frans parfum met een grasluchtje.

De antieke ventilator bonsde met onregelmatige tussenpozen tegen het plafond, maar er hing een benauwde, stoffige, bedompte lucht.

Robin kneep in mijn arm. 'Misschien is dit toch niet zo'n goed idee.'

'Wil je weer weg?'

'Jij en ik, en dan opgeven? Dat zit niet in ons DNA.'

De helft van de armaturen voor het licht in de lounge was verwijderd. De ruimte was een grot. Toen mijn ogen zich hadden aangepast aan de schemering, ontwaarde ik de ruimhartig gestoffeerde leren en tartan bekleding van het meubilair. Ook hier was alle kunst verdwenen.

Dat gold ook voor de grote zwarte Steinway met het enorme cognacglas voor fooien. Blikkerige muziek uit een onzichtbare luidspreker stroomde de ruimte in. Een FM-station met muzak. Terwijl we stonden te wachten tot ons een tafel zou worden toegewezen, maakte Barry Manilow plaats voor een reclame voor een autoverzekering.

Als voetgangers in de mist kregen de andere gasten geleidelijk vorm. Een groep goed verzorgde, grijzende zestigers die eruitzagen alsof ze net uit San Marino kwamen, twee Europees ogende stellen, een jaar of tien ouder. Beide mannen droegen een cravate.

Eén gast voldeed niet aan de regel van een gevorderde